

ROMÂNIA

Avocatul Poporului

Str. George Vraca nr. 8, Sector 1, București
www.avp.ro

Tel.: +40-21-312.71.01, Fax: +40-21-312.49.21, E-mail: avp@avp.ro

Tel. dispecerat: +40-21-312.71.34, E-mail: petitii@avp.ro

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 4522 / 27 MAY 2022

AVOCATUL POPORULUI

REGISTRATURA GENERALĂ

IEȘIRE Nr. 15121 / 27.MAI.2022

Domnului Prof. univ. dr. Valer Dorneanu,

Președintele Curții Constituționale,

În conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, vă transmitem, alăturat, **sesizarea de neconstituționalitate** asupra dispozițiilor **Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2021 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și pentru modificarea unor acte normative în domeniul sănătății precum și pentru abrogarea art. 4 din Legea nr. 584/2002 privind măsurile de prevenire a răspândirii maladii SIDA în România și de protecție a persoanelor infectate cu HIV sau bolnave de SIDA (PL-x nr. 485/2021)**, precum și ale art. V din Ordonanța Guvernului nr. 18/2021.

Vă asigur, Domnule Președinte, de înalta mea considerație,

Avocatul Poporului,

ROMÂNIA

Avocatul Poporului

Str. George Vrăca nr. 8, Sector 1, București
www.avp.ro

Tel.: +40-21-312.71.01, Fax: +40-21-312.49.21, E-mail: avp@avp.ro
Tel. dispecerat: +40-21-312.71.34, E-mail: petitii@avp.ro

În conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituția României și ale art. 15 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată,

Avocatul Poporului formulează, în termenul legal prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, prezenta

Sesizare de neconstituționalitate

referitoare la prevederile Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2021 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și pentru modificarea unor acte normative în domeniul sănătății, precum și pentru abrogarea art. 4 din Legea nr. 584/2002 privind măsurile de prevenire a răspândirii maladiei SIDA în România și de protecție a persoanelor infectate cu HIV sau bolnave de SIDA (PL-x nr. 485/2021) precum și ale art. V din Ordonanța Guvernului nr. 18/2021, din perspectiva următoarelor

Motive de neconstituționalitate

Dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2021 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și pentru modificarea unor acte normative în domeniul sănătății, precum și pentru abrogarea art. 4 din Legea nr. 584/2002 privind măsurile de prevenire a răspândirii maladiei SIDA în România și de protecție a persoanelor infectate cu HIV sau bolnave de SIDA (PL-x nr. 485/2021), precum și cele ale art. V din Ordonanța Guvernului nr. 18/2021 încalcă prevederile art. 1 alin. (3) privind caracteristicile statului de drept, ale art. 1 alin. (5) în componenta privind principiul legalității și principiul securității raporturilor juridice, art. 108 alin. (3), ale art. 34 alin. (1) și alin. (2) referitor la dreptul la ocrotirea sănătății și obligația statului de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice din Constituția României.

Considerații preliminare

Potrivit jurisprudenței sale, ordonanțele Guvernului aprobate de Parlament prin lege, în conformitate cu prevederile art. 115 alin. (7) din Constituție, încetează să mai fie acte normative de sine stătătoare și devin, ca efect al aprobării de către autoritatea legiuitoare, acte normative cu caracter de lege, chiar dacă, din rațiuni de tehnică legislativă, alături de datele legii de aprobare, conservă și elementele de identificare atribuite la adoptarea lor de către Guvern (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 95 din 8 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 23 februarie 2006, sau Decizia nr. 1.039 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 21 august 2009).

În cadrul controlului de constituționalitate *a priori* exercitat asupra legilor de aprobare a ordonanțelor, se poate contesta și, implicit, Curtea poate efectua controlul atât asupra aspectelor de constituționalitate extrinsecă, cât și a celor de constituționalitate intrinsecă privind ordonanța astfel aprobată (Decizia nr. 214 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 3 iunie 2019, paragraful 25).

Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că viciul de neconstituționalitate al unei ordonanțe simple emise de Guvern nu poate fi acoperit prin aprobarea de către Parlament a ordonanței respective. Legea care aprobă o ordonanță simplă neconstituțională este ea însăși neconstituțională.

I. Încălcarea art. 1 alin. (3) privind caracteristicile statului de drept, ale art. 1 alin. (5) în componenta privind principiul legalității și principiul securității raporturilor juridice, ale art. 34 alin. (1) și alin. (2) privind dreptul la ocrotirea sănătății și obligația statului de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice din Constituție

Potrivit art. V din Ordonanța nr. 18 din 30 august 2021 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și pentru modificarea unor acte normative în domeniul sănătății, precum și pentru abrogarea art. 4 din Legea nr. 584/2002 privind măsurile de prevenire a răspândirii maladiei SIDA în România și de protecție a persoanelor infectate cu HIV sau bolnave de SIDA: "La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, articolul 4 din Legea nr. 584/2002 privind măsurile de prevenire a răspândirii maladiei SIDA în România și de protecție a persoanelor infectate cu HIV sau bolnave de SIDA, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 814 din 8 noiembrie 2002, cu modificările ulterioare, se abrogă."

Prevederile art. 4, care au fost abrogate prin art. V din Ordonanța Guvernului nr. 18/2021, au următorul conținut: "Pentru fundamentarea, elaborarea și supunerea spre aprobare Guvernului a Strategiei naționale pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție cu HIV/SIDA, pentru respectarea convențiilor, a tratatelor și a celorlalte acte internaționale la care România este parte și pentru monitorizarea întregii activități în domeniu, se constituie Comisia națională pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA, organizată ca organism interministerial fără personalitate juridică, pe lângă Ministerul Sănătății Publice, care îi asigură și secretariatul tehnic."

În esență, abrogarea acestui articol determină desființarea Comisiei naționale pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA, ceea ce atrage consecința imposibilității exercitării de către persoanele infectate cu HIV sau bolnave de SIDA a unor drepturi reglementate expres în corpul Legii nr. 584/2002, și anume: *i*) dreptul de a beneficia de asigurarea în mod gratuit de către angajator a profilaxiei postexpunere profesională, conform metodologiei stabilite de Comisia națională pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA [art. 6 alin. h)]; *ii*) dreptul la diagnostic, tratament și monitorizare a terapiei în spital și în ambulatoriu care, potrivit legii, se realizează sub coordonarea centrelor regionale HIV/SIDA, pe baza normelor elaborate de Comisia națională pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA (art. 11 din Legea nr. 584/2002).

Prevederile art. V din Ordonanța Guvernului nr. 18/2021 încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât abrogarea art. 4 din Legea nr. 584/2002 conduce la o stare de insecuritate juridică în ceea ce privește exercitarea dreptului la sănătate al persoanelor infectate cu HIV sau bolnave de SIDA, din perspectiva desființării comisiei care avea ca atribuții reglementarea cadrului legal necesar exercitării drepturilor acestei categorii de persoane și a inexistenței unor dispoziții tranzitorii cu privire la preluarea de către o altă autoritate a atribuțiilor prevăzute de Legea nr. 584/2002 pentru Comisia națională pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA. Acest aspect este de natură să determine încălcarea dispozițiilor art. 34 din Constituție în ceea ce privește obligația statului de a lua măsuri pentru asigurarea sănătății publice.

În Nota de fundamentare a Ordonanței Guvernului nr. 18/2021, necesitatea desființării Comisiei naționale pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA este motivată de existența unui Comitet național intersectorial pentru controlul tuberculozei și infecției HIV/SIDA înființat prin Legea nr. 302 din 10 decembrie 2018 privind măsurile de control

al tuberculozei, despre care se susține că ar avea atribuții similare cu cele ale Comisiei naționale pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA.

Or, din analiza comparativă a atribuțiilor celor două organisme, observăm că atribuțiile nu sunt similare. Dimpotrivă, în ciuda titlaturii care trimite la controlul infecției HIV/SIDA, Comitetului național intersectorial se limitează la a exercita atribuții referitoare la tuberculoză, acesta fiind, de altfel, și obiectul de reglementare al legii. Scopul Comitetului intersectorial este prevăzut la art. 19 alin. (4) din Legea nr. 302/2018 și constă în "coordonarea și corelarea tuturor activităților desfășurate la nivel național pentru controlul tuberculozei." Mai mult, soluția legislativă a desființării Comisiei naționale pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA nici nu prevede preluarea de către Comitet a atribuțiilor Comisiei, stabilite potrivit Legii nr. 584/2002.

Astfel, abrogarea art. 4 din Legea nr. 584/2002 creează un vid legislativ în ceea ce privește modalitățile concrete de exercitare a dreptului la ocrotirea sănătății, lipsind de efecte juridice măsurile de protecție ale persoanelor infectate cu HIV sau bolnave de SIDA, instituite de Legea nr. 584/2002.

Potrivit art. 58 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă, modificarea, completarea și abrogarea sunt evenimente legislative distincte care pot apărea pe durata existenței unui act normativ.

În cuprinsul art. 64 din Legea nr. 24/2000, abrogarea este definită ca intervenind atunci când prevederile cuprinse într-un act normativ sunt **contrare unei noi reglementări de același nivel sau de nivel superior. Abrogarea este cea mai importantă modalitate de încetare a efectelor actelor normative și reprezintă scoaterea din vigoare a unei norme ca urmare a intrării în vigoare a unei norme noi.** Or, așa cum am arătat anterior, în fondul activ al legislației nu există dispoziții referitoare la preluarea de către o altă entitate a atribuțiilor legale ale Comisiei naționale pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA.

În ceea ce privește **principiul previzibilității legii** prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, se observă că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile referitoare la claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate. Referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane - care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate - să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în Cauza Petra împotriva României), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în *Cauza Sunday Times împotriva Regatului Unit*).

Omisinea de a reglementa norme tranzitorii menite să asigure coerența cadrului normativ aplicabil în domeniu reprezintă, astfel, o încălcare a exigențelor constituționale care consacră principiul securității juridice și a principiului încrederii legitime, principii care impun legiuitorului limite în activitatea de modificare a normelor juridice, limite care să asigure stabilitatea regulilor instituite (a se vedea **Decizia nr. 846/2020**). Așadar, în lipsa unor dispoziții tranzitorii sau a unei modificări cuprinse în legea criticată prin care să se prevadă autoritatea care preia exercitarea atribuțiilor Comisiei Naționale, precum și efectele produse asupra raporturilor juridice în curs de derulare, apreciem că legea este contrară art. 1 alin. (5) din Constituție în dimensiunea sa referitoare la calitatea legii, dar și în cea referitoare la securitatea raporturilor juridice în curs de derulare.

Totodată, **referitor la principiul stabilității/securității raporturilor juridice** prevăzut de art. 1 alin. (3) din Constituție, prin **Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008**, Curtea Constituțională a reținut că, deși nu este în mod expres consacrat de Constituția României, acest principiu se deduce atât din prevederile art. 1 alin. (3), potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social, cât și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. În legătură cu acest principiu, instanța de la Strasbourg a reținut că "*unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice*" (Hotărârea

din 6 iunie 2005, pronunțată în *Cauza Androne împotriva României*, Hotărârea din 7 octombrie 2009, pronunțată în *Cauza Stanca Popescu împotriva României*). Curtea europeană a mai statuat că, *"odată ce Statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții"* (Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în *Cauza Păduraru împotriva României*, Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în *Cauza Beian împotriva României*).

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. *Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului.*

Ca efect al abrogării art. 4 din Legea nr. 584/2002, persoanele bolnave de SIDA sau infectate cu HIV ajung în imposibilitatea exercitării **dreptului la ocrotirea sănătății** realizat prin instrumentele legale puse la dispoziție Comisiei Naționale pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA.

Cu privire la art. 34 din Constituție, Curtea Constituțională a reținut că *„Garantând acest drept complex, textul constituțional menționat stabilește obligația statului de luare a măsurilor pentru asigurarea igienei și a sănătății publice, ceea ce implică și crearea condițiilor care să asigure prestarea de servicii medicale, inclusiv sub aspectul asigurării bazei materiale necesare”*.

Asistența de sănătate publică se realizează prin ansamblul normelor politico-legislative, al programelor și strategiilor adresate determinantilor stării de sănătate, precum și prin organizarea instituțiilor pentru furnizarea tuturor serviciilor necesare.

În jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că organizarea asistenței medicale se stabilește potrivit legii și că **statul are obligația pozitivă** să asigure cadrul necesar protejării acestui drept (a se vedea în acest sens Decizia nr. 95 din 8 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 23 februarie 2006, și Decizia nr. 498 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 26 iulie 2018, paragraful 39). Prin urmare, în activitatea de legiferare, statul are obligația de a reglementa, în mod coerent și previzibil, norme menite să asigure exercitarea drepturilor unor categorii vulnerabile, iar nu să dispună măsuri legislative cu efect contrar.

Nu în ultimul rând, potrivit art. 26 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, *"Proiectul de act normativ trebuie să cuprindă soluții legislative pentru situații tranzitorii, în cazul în care prin noua reglementare sunt afectate raporturi sau situații juridice născute sub vechea reglementare, dar care nu și-au produs în întregime efectele până la data intrării în vigoare a noii reglementări"*.

Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora, legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații ce respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare. Totodată, s-a reținut că trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora *"Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției"*, și cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora, *"în România, respectarea [...] legilor este obligatorie"*.

Astfel, Curtea Constituțională a constatat că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 232 din 5 iulie 2001, Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2016, sau Decizia nr. 214 din 9 aprilie 2019).

Având în vedere că legiuitorul nu a însoțit soluția legislativă privind desființarea Comisiei naționale pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA cu norme exprese, menite să asigure previzibilitate și certitudine exercitării dreptului la ocrotirea sănătății al persoanelor infectate cu HIV sau bolnave de SIDA, apreciem că legea astfel modificată a fost adoptată cu încălcarea principiului securității juridice și a principiului legalității, consacrate de art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

Ținând seama de faptul că Parlamentul nu a respins Ordonanța Guvernului nr. 18/2021, analizând modul de redactare a normei criticate și constatând absența unor dispoziții tranzitorii în cuprinsul legii de aprobare sau a unor noi dispoziții referitoare la autoritatea statului care preia atribuțiile legale ale Comisiei naționale pentru supravegherea, controlul și prevenirea cazurilor de infecție HIV/SIDA, după intrarea în vigoare a legii de aprobare, considerăm că legea criticată nu îndeplinește condițiile de claritate și previzibilitate, creând disfuncționalități în aplicare, ceea ce contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta privind calitatea legilor.

II. Încălcarea art. 108 alin. (3) din Constituție prin nerespectarea limitelor delegării legislative impuse prin Legea nr. 195 din 8 iulie 2021 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe

În conformitate cu prevederile art. 108 alin. (3) din Constituție, ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta.

Examinând preambulul Ordonanței Guvernului nr. 18/2021 observăm că actul normativ a fost emis în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al **art. 1 pct. V.2 și 4** din Legea nr. 195/2021 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe. Potrivit art. 1 pct. V.2 și 4 din Legea nr. 195/2021, "În temeiul art. 115 alin. (1) din Constituția României, republicată, Guvernul este abilitat ca, de la data intrării în vigoare a prezentei legi, dar nu înainte de încheierea primei sesiuni ordinare a anului 2021, și până la reluarea lucrărilor Parlamentului în cea de-a doua sesiune ordinară a anului 2021, să emită ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, după cum urmează: **V.Sănătate: 2. modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare; 4.modificarea și completarea altor acte normative, cu putere de lege, în domeniul sănătății.** Observăm că voința expresă a Parlamentului a fost în sensul ca Guvernul să **modifice și să completeze** alte acte normative, cu putere de lege, în domeniul sănătății, iar **nu să abroge** dispoziții din aceste acte. Cu toate acestea, legiuitorul delegat a abrogat art. 4 din Legea nr. 584/2002, cu depășirea limitelor legii de abilitare, încălcând art. 108 alin. (3) din Legea fundamentală.

Dacă legiuitorul primar ar fi urmărit abilitarea Guvernului pentru **abrogarea** unor dispoziții din actele normative din domeniul sănătății ar fi prevăzut aceasta în mod expres, așa cum a făcut-o în cuprinsul aceleiași legi de abilitare, la art. I pct. 16, unde a abilitat în mod expres Guvernul să abroge Legea nr. 95/1993 privind continuarea participării României la construirea Combinatului minier de îmbogățire a minereurilor acide cu conținut de fier de la Krivoi Rog - Ucraina și asigurarea resurselor de finanțare necesare, republicată, cu modificările ulterioare. În același sens, sunt și Legea nr. 311/2021, care la art. I pct. VI.10 a abilitat expres Guvernul să adopte o ordonanță privind abrogarea unui act normativ, precum și cele ale art. I pct. I.6 din Legea nr. 262/2019.

Dispozițiile art. I, art. II, art. III, art. IV, art. VI și art. VII din Ordonanța Guvernului nr. 18/2021 operează modificări, completări și abrogări în privința Legii nr. 95/2006, iar art. V din același act **abrogă** art. 4 din Legea nr. 584/2002.

În consecință, apreciem că prin abrogarea art. 4 din Legea nr. 584/2002, Guvernul în calitate de legiuitor delegat, a depășit limitele legii speciale de abilitare, Legea nr. 195/2021, în virtutea căreia Parlamentul îi delegase doar dreptul de a emite ordonanțe de modificare și completare a unor acte normative cu putere de lege în domeniul sănătății.

Normele de tehnică legislativă, ce definesc în detaliu tipurile de evenimente legislative, precum și efectele juridice produse, sunt emise tocmai pentru a imprima un spor de rigoare în activitatea de legiferare, astfel încât să nu se creeze confuzii între acestea.

Față de cele de mai sus, **Avocatul Poporului** apreciază că argumentele invocate susțin neconstituționalitatea prevederilor *Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2021 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și pentru modificarea unor acte normative în domeniul sănătății, precum și pentru abrogarea art. 4 din Legea nr. 584/2002 privind măsurile de prevenire a răspândirii maladiei SIDA în România și de protecție a persoanelor infectate cu HIV sau bolnave de SIDA (PL-x nr. 485/2021), precum și ale art. V din Ordonanța Guvernului nr. 18/2021 și solicită Curții Constituționale pronunțarea unei decizii de admitere a obiecției de neconstituționalitate astfel cum a fost invocată.*

AVOCATUL POPORULUI,

RENATE WEBER

